

Til sidst skal jeg komme med nogle overordnede bemærkninger om selve den ting, at vi har tradition for denne debat på dette tidspunkt. Det er fremgået af debatten i dag, at regeringen, Venstre og De Konservative sådan set finder, at det er lidt af en uskik med denne debat, og at det er lidt af en indblanding i regeringens muligheder og regeringens dispositioner. I modsætning hertil har Enhedslisten, Fremskridtspartiet og SF den holdning, at det er godt at få tingene lagt frem i en åben debat her og nu, og jeg vil da gerne kvittere over for Fremskridtspartiet og Enhedslisten for, at de giver udtryk for det synspunkt.

Enhedslisten gav udtryk for, at man næste år måske skulle gå ind i en bredere debat. Jeg vil sige, at fra SF's side har vi bevidst lavet oplægget smallere i år, fordi vi ønskede at gå mere specifikt ind på enkelte områder. Nu blev det til rigtig meget om børnepasning, og så smalt havde vi dog ikke tænkt det, men sådan går det jo en gang imellem med en debat.

Jeg vil afslutningsvis sige, at SF naturligvis agter at fastholde traditionen, medmindre det skulle vise sig, at der er et bredere ønske i Folketinget om at tage sagen op, enten som en redegørelsesdebat eller som en samlet forespørgsel. Så vil vi selvfølgelig være villige til at gå ind og snakke om det, men ellers kan man forvente, at vi også fremover vil holde fast ved traditionen og rejse denne debat.

Jeg vil gerne sige tak for debatten.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg havde egentlig regnet med at kunne kommentere finansministerens indlæg umiddelbart efter, at det var blevet holdt.

Finansministeren sagde, at jeg burde vide bedre – og det vil jeg sådan set ikke bestride – fordi jeg havde siddet i regeringer, som havde opsuget likviditet fra kommunerne. Men det er ikke korrekt. Jeg har ikke engang siddet i Folketinget i en periode, hvor regeringerne opsugete likviditet i kommunerne. I ingen af de aftaler, jeg indgik med kommunerne som indenrigsminister, blev der opsuget likviditet. Vi skal helt tilbage til 1982-1984-perioden, og da var forudsætningen jo nødret. Danmark drev rundt som et skib i havsnød. Skibet var på kæntringskurs, og kaptajnen var gået fra borde forinden. Men det hører fortiden til, og i øvrigt tager jeg afstand fra arvesynd.

Men jeg vil godt sige noget principielt til finansministeren: Jeg synes, det er trist, man postulerer ting, som i virkeligheden er forkerte, og som finansministeren ved er forkerte, når man taler om det amtskommunale forbrug i faste priser i de 10 magre år, finansministeren omtalte. Jeg vil blot nævne, at hvis man tager udgangspunkt i 1982 og går frem til 1992 eller 1993, steg forbruget i faste priser fra 22,828 mia. kr. til 26,871 mia. kr. Det er altså en stigning i faste priser, det er altså en realvækst i det samlede amtskommunale forbrug, så det giver ikke nogen mening at sige, at det har været 10 magre år. Det er vækst, vi taler om, ikke nedskæring.

Når vi tager sygehusområdet, er det endnu mere specifikt, at man er på meget gyngende grund, når man taler om magre år for sygehusvæsenet. Jeg vil godt spørge finansministeren: Findes der nogen anden 10-års-periode, hvor tilvæksten i antallet af læger og antallet af sygeplejersker har været større, altså antallet af det behandlingsansatte personale? Jeg kan godt nævne, at for sygeplejerskerne gælder det, at der i perioden fra 1980 til 1993 har været en stigning på 44 pct. i antallet af fuldtidsbeskæftigede sygeplejersker, altså antallet af helårsstillinger på sygehusene. Jeg kan også nævne, at der var en stigning i antallet af helårsansatte læger på 29 pct. i samme periode.

Har der nogen sinde været tale om større samlede stigninger i en 10-års-periode end dem, vi oplevede i perioden fra 1982 til 1993? Det vil jeg gerne vide. Stigninger på 40 pct. og 30 pct. har ikke meget at gøre med nedskæringer.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg skal nøjes med at sige, at der, som der plejer, kommer en fortræffelig oversigt, nemlig den nye budgetredegørelse om udgiftsudviklingen på en række af disse områder.

Hr. Thor Pedersen lavede – bare til eventuelle tilhøreres orientering – et par spring i sin argumentation i forhold til det, jeg i virkeligheden udtalte mig om. Først talte han om de samlede amtskommunale budgetter og ikke om sygehusenes budgetter, og så gik hr. Thor Pedersen over til at tale om personaleudviklingen – ikke fra 1982, men fra 1980, og det var formentlig med velberåd hu, for jeg går ud fra, at hr. Thor Pedersen kender driftsudgiftsbudgetterne på sygehusene og ved, at i den periode, hvor vi havde borgerlige regeringer, steg de faktisk ikke i faste priser.